

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 20Cpr/17/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718203151
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Koman
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2019:8718203151.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad, sudcom JUDr. Petrom Komanom, v právnej veci žalobcu MEDICPRODUCT, a. s., so sídlom Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Zámocká 30, IČO: 31 630 081, zastúpený JUDr. Rastislavom Stašákom, advokátom so sídlom Stará Ľubovňa, 17. novembra 14, IČO: 42 085 951, proti žalovanému Y. T. C., Z., nar. XX.X.XXXX, adresa pobytu T., H. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Slavomírou Huszthyovou, advokátkou so sídlom AK Košice, Za amfiteátrom 10, IČO: 35 551 780, v spore o zaplatenie 15.754,33 eur s prísl., a o vzájomnej žalobe o zaplatenie 11.390,42 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Súd konania v časti o zaplatenie sumy 2.993,31 eur s príslušenstvom **z a s t a v u j e** a vo zvyšku žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobu žalobcu Y. T. C., Z. proti žalovanému MEDICPRODUCT, a.s., o zaplatenie sumy 11.390,42 eur s prísl. súd **v y l u č u j e** na samostatné konanie.

III. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo rozsahu 100%, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 15.6.2018 domáhal voči žalovanému rozhodnutia, ktorým by mu súd uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15.754,33 eur spolu s príslušenstvom. Podanie žaloby odôvodnil tým, medzi stranami sporu bola dňa 1.1.2009 uzavretá pracovná zmluva a týmto dňom medzi nimi vznikol pracovný pomer. Dňa 23.3.2012 strany sporu uzavreli dohodu o skončení pracovného pomeru, ktorý tak mal skončiť dňa 31.3.2012 a dňa 13.4.2012 vyplatil žalovanému odstupné vo výške 10.502,89 eur a odchodné vo výške 5.251,44 eur. Dňa 23.3.2012 tiež žalobca žalovanému dal výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

Dňa 24.5.2012 žalovaný podal na Okresnom súde Prešov žalobu o určenie neplatnosti výpovede a tiež dohody o skončení pracovného pomeru a rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 12Cpr/11/2012-209 zo dňa 9.12.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 18CoPr/2/2016-355 zo dňa 20.7.2016 súd určil, že dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 23.3.2012 je neplatná. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 31.8.2016.

Rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 12Cpr/12/2012-209 zo dňa 28.5.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoPr/1/2014 zo dňa 13.5.2014 súd určil, že výpoveď z pracovného pomeru daná oznámením zo dňa 23.3.2012 je neplatná.

Výzvou zo dňa 10.5.2018 žalobca žalovaného vyzval na úhradu sumy 15.754,33 eur a to v lehote do 7 dní od doručenia výzvy. Zo strany žalovaného k úhrade tejto sumy nedošlo.

Žalobca v ďalšom poukázal na zákonne znenie § 222 ods. 1, 2, 3 Zákonníka práce. Žalobca mal za preukázané, že žalovanému vyplatil odstupné vo výške 15.754,33 eur z titulu skončenia pracovného

pomeru dohodou a následne bolo súdnym rozhodnutím určené, že skončenie pracovného pomeru je neplatné. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 31.8.2016.

V súlade s § 222 ods. 2 Zákonníka práce, v danom prípade odpadol právny dôvod vzhľadom na súdne rozhodnutie na vyplatenie odstupného a žalovaný musel mať vedomosť o tom, že nárok na odstupné mu zanikol. Nakoľko žalovaný dobrovoľne neplnil svoj záväzok, domáha sa žalobca úhrady podanou žalobou.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a žiadala ju v celom rozsahu zamietnuť. Zároveň vznesol námietku premlčania uplatneného nároku s poukazom na § 100, ods. 1, § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 222 ods. 6 Zákonníka práce. Poukázal na skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 12Cpr/11/2012-209 zo dňa 9.12.2014 bolo rozhodnuté o neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru, avšak poukázal tiež na skutočnosť, že Krajský súd Prešov tento rozsudok potvrdil už rozsudkom zo dňa 20.7.2015, č.k. 1CoPr/2/2015-279. Výrok o určení neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 3.9.2015. Po dovolaní podanom žalovaným Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 27.1.2016, č.k. 7Cdo/1367/2015-335, rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 20.7.2014 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a následne Krajský súd Prešov opätovne potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 9.12.2014, a to rozsudkom zo dňa 20.7.2016, č.k. 18CoPr/2/2016-355.

Podľa žalovaného žalobca už pri prvom právoplatnom rozhodnutí o určení neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru musel mať vedomosť o tom, že žalovanému plnil z právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol, a teda, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil. Ďalej žalovaný uviedol, že je pravdou, že mu žalobca v mesiaci apríl poukázal sumu 25.329,38 eur, pozostávajúcu z jednotlivých zložiek mzdy, náhrady za nevyčerpanú dovolenku a ďalších nárokov. Odstupné vo výške 10.502,89 eur a odchodné vo výške 5.251,44 eur však vyplatené nebolo, nakoľko žalobca toto znížil o povinné odvody a daň.

Žalovaný uviedol, že jeho pracovný pomer skončil dohodou zo dňa 20.4.2018, k 20.4.2018 a počas trvania pracovného pomeru mu vznikol nárok na starobný dôchodok. Dôvodom skončenia jeho pracovného pomeru má byť jeho zhoršený zdravotný stav a nakoľko mu vo vzťahu k žalobcovi vznikli pohľadávky z titulu nárokov neuspokojených pri skončení pracovného pomeru, tieto si jednostranným zápočtom započítal voči nároku žalobcu.

3. Podaním doručeným dňa 31.8.2018 žalobca odmietol argumentáciu žalovaného vo vzťahu k premlčaniu nároku a súčasne zobral podanú žalobu čo do sumy 2.993,31 eur s príslušenstvom späť a žiadal v tejto časti konanie zastaviť.

4. Podaním doručeným dňa 5.11.2018 žalovaný (žalobca v zmysle vzájomnej žaloby) podal vzájomnú žalobu, ktorou sa voči žalovanému MEDICPRODUCT, a.s. domáha uloženia povinnosti uhradiť mu sumu 11.390,42 eur s príslušenstvom. Uvedená suma má predstavovať nároky vyplývajúce z uzavretej dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 20.4.2018, a to odchodné vo výške 2.879,60 eur a odchodné v sume 8.510,82 eur. Poukázal pritom na správu MUDr. Daniela Lukáča s tým, že dôvodom skončenia pracovného pomeru je jeho nepriaznivý zdravotný stav.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalovaného a listinnými dôkazmi založenými v spise, z čoho zistil tento skutkový stav:

6. Z výpisu z účtu žalobcu (č.l. 6) súd zistil, že dňa 13.4.2012 bola vykonaná úhrada sumy 25.329,38 eur.

7. Z mzdového listu žalovaného (č.l. 8) za rok 2012 súd zistil, že v mesiaci marec 2012 bolo žalovanému priznané odstupné v sume 10.502,89 eur a odchodné v sume 5.251,44 eur.

8. Z dohody o skončení pracovného pomeru (č.l. 9) zo dňa 23.3.2012 súd zistil, že pracovný pomer žalovaného u žalobcu mal skončiť dňa 31.3.2012 s tým, že v zmysle čl. II bodu 4 má žalovaný nárok na odstupné prípadne náhradu za nevyčerpanú dovolenku. Súčasne v bode 5 žalovaný prehlásil, že jeho nároky voči žalobcovi sú vyplatením plnení v zmysle bodu 4 vysporiadané.

9. Z výzvy na vydanie bezdôvodného obohatenia (č.l. 12) zo dňa 10.5.2018 súd zistil, že uvedenou výzvou sa žalobca domáhal úhrady sumy 15.754,33 eur. V odpovedi (č.l. 43) žalovaný žiada zohľadniť jeho nároky vyplývajúce zo skončenia pracovného pomeru dohodou zo dňa 20.4.2018. Žalobca s vyplatením odstupného po skončení pracovného pomeru nesúhlasil (č.l. 44).

10. Z rozsudku Okresného súdu Prešov (č.l. 14) zo dňa 9.10.2014, č. k. 12Cpr/11/2012-209 súd zistil, že v konaní o žalobe žalovaného o neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru súd konštatoval, že dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 23.3.2012 je neplatná. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 31.8.2016. Neplatnosť dohody súd konštatoval z dôvodu absencie zhody vôle a prejavu žalovaného.

K uvedenému rozsudku Okresného súdu Prešov súd konštatuje, že žalovaným predložená kópia rozsudku (č.l. 33) obsahuje doložku právoplatnosti a vykonateľnosti výroku o určení neplatnosti dohody s uvedením dátumu 3.9.2015. Jedná sa o rozhodnutie s vyznačenou právoplatnosťou pred rozhodnutím o podanom dovolaní.

11. Z pracovnej zmluvy zo dňa 1.1.2009 (č.l. 19) súd zistil, že uvedenou pracovnou zmluvou žalovaný nastúpil do práce u žalobcu na pozíciu Manager. energetika, údržba a vývoj. Pracovný pomer bol uzavretý na dobu neurčitú.

12. Z oznámenia o jednostrannom zápočte pohľadávok (č.l. 46) zo dňa 22.7.2018 súd zistil, že žalovaný si voči žalobcovi započítal pohľadávku predstavujúcu jeho nároky na odstúpné a odchodné s prihliadnutím na skončenie pracovného pomeru dohodou zo dňa 20.4.2018 s tým, že nárok žalobcu mal byť v celom rozsahu konzumovaný nárokom žalovaného.

13. Z ostatných predložených listinných dôkazov súd konštatuje, že pre rozhodnutie vo veci nie sú relevantnými, resp. sa jedná o opakovane predložené totožné listiny.

14. Zistený skutkový stav súd nasledovne právne posúdil:

15. Podľa § 42 ods.1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce, pracovný pomer sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou medzi zamestnávateľom a zamestnancom. Jedno písomné vyhotovenie pracovnej zmluvy je zamestnávateľ povinný vydať zamestnancovi.

16. Podľa § 59 ods. 1 Zákonníka práce, pracovný pomer možno skončiť a) dohodou, b) výpoveďou, c) okamžitým skončením, d) skončením v skúšobnej dobe.

17. Podľa § 222 ods. 1 Zákonníka práce, ak sa zamestnanec bezdôvodne obohatí na úkor zamestnávateľa alebo ak sa zamestnávateľ bezdôvodne obohatí na úkor zamestnanca, musí obohatenie vydať.

18. Podľa § 222 ods. 2 Zákonníka práce, bezdôvodné obohatenie na účely tohto zákona je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

19. Podľa § 222 ods. 3 Zákonníka práce, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na čí úkor bol získaný. Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je možné najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

20. Podľa § 222 ods. 6 Zákonníka práce, vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote do troch rokov od ich výplaty.

21. Podľa čl. 8 C.s.p. strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

22. Podľa § 144 C.s.p. žalobca môže vziať žalobu späť.

23. Podľa § 145 ods. 1 C.s.p. ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

24. Podľa § 215 ods. 1 C.s.p. súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

25. Súd v sporovom konaní nemá povinnosť ani právo upozorňovať účastníkov na nedostatočné dôkazy, prípadne chýbajúce dôkazy a navrhovať im predloženie takých dôkazov, ktoré dostatočne podporia ich tvrdenia. Takýto postup súdu by bol v rozpore nielen s ustanovením citovaného čl. 8 C.s.p., ale aj so zásadou rovnosti účastníkov konania. Dokazovanie v občianskom procesnom práve je v sporovom konaní založené na prejednacej zásade, ktorá je vyjadrená v citovanom ustanovení § čl. 8 C.s.p. Sporové konanie ovládané touto zásadou je chápané tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať dôkazy je vecou účastníkov. Zistený skutkový stav je tak predovšetkým výsledkom dôkaznej aktivity účastníkov - strán sporu.

26. Aby mohla strana sporu v sporovom konaní uspieť, musí predovšetkým prejavíť v konaní aktivitu, spočívajúcu v tvrdení a k svojim skutkovým tvrdeniam navrhnuť také dôkazy, z ktorých by súd mohol po ich vykonaní a zhodnotení dospieť k záveru, že nárok žalobcu nie je daný. Pri zisťovaní skutkového stavu, súd v zásade vždy vychádza len z tých dôkazov, ktoré boli na návrh strán sporu vykonané. Ak strana potrebné dôkazy nepredložila, znamená to, že neuniesla dôkazné bremeno, následkom čoho nemôže v konaní uspieť.

27. Súd mal v danej právnej veci za preukázané a nesporné, že písomnou pracovnou zmluvou zo dňa 1.1.2009 medzi stranami sporu vznikol pracovnoprávny vzťah a v zmysle pracovnej zmluvy bol žalovaný prijatý do pracovného pomeru na pozíciu manažéra. Nesporné je aj to, že strany uzavreli dňa 23.3.2012 dohodu o skončení pracovného pomeru, a že Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod. sp. zn. 12Cpr/11/2012 na návrh žalovaného právoplatne rozhodol o neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru. Tiež mal súd za preukázané, že dňa 13.4.2012 boli zo strany žalobcu v prospech žalovaného preúčtované finančné prostriedky vo výške 25.329,38 eur a časť z nich žalovaný, napriek výzve žalobcu, nevrátil.

28. V konaní zo strany žalovaného bola vznesená námietka premlčania uplatneného nároku s poukazom na ustanovenie § 222 ods. 6 Zákonníka práce a preto súd v prvom rade skúmal, či daná námietka bola vznesená dôvodne.

29. Inštitút bezdôvodného obohatenia a premlčacie doby pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sú upravené jednak vo všeobecnom právnom predpise a to Občianskom zákonníku a jednak v Zákonníku práce ako špeciálnom právnom predpise a ustanovenia Občianskeho zákonníka sa preto pokiaľ sa jedná o nárok na bezdôvodné obohatenie ktorý vznikol v rámci pracovnoprávneho vzťahu použijú iba podporne. V pracovnom práve je tento inštitút zakotvený v § 222 Zákonníka práce a na rozdiel od všeobecnej súkromnoprávnej úpravy je jeho vznik podmienený existenciou pracovného pomeru medzi zamestnávateľom a zamestnancom. Text zákona normatívne určuje, že bezdôvodné obohatenie môže v pracovnom práve vzniknúť na strane zamestnanca, ako aj na strane zamestnávateľa.

30. V danej právnej veci je nesporné, že žalobca sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia formou peňažného plnenia, ktoré vzniklo v rámci pracovnoprávneho vzťahu so žalovaným, a teda súd dospel k záveru, že na posúdenie dôvodnosti nároku a tiež na posúdenia plynutia premlčacej doby je potrebné aplikovať ustanovenie § 222 Zákonníka práce ako lex specialis.

31. V zmysle platnej právnej úpravy je bezdôvodným obohatením majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu ktorý odpadol, alebo majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Ten, kto bezdôvodný prospech získal, je povinný ho vydať tomu, na úkor koho bol získaný.

Bezdôvodným obohatením sa teda rozumie majetkový prospech, ktorý možno vyjadriť v peniazoch, čiže sú ním aj neprávom vyplatené finančné prostriedky všetkého druhu, napr. mzda, záloha na mzdu za prácu, strata na zárobku, odstupné a pod.

32. Na vydanie bezdôvodného obohatenia na strane zamestnanca spočívajúce v peňažnom plnení zákonodarcu v § 222 ods. 6 Zákonníka práce ustanovil osobitnú premlčaciu trojročnú lehotu, ktorá začína plynúť od výplaty peňažných prostriedkov. Nárok a vydanie bezdôvodného obohatenia na strane zamestnanca ako slabšej strany v pracovnoprávnom vzťahu zákon viaže na splnenie aj ďalších predpokladov. Vrátenie neprávom vyplatených peňažných prostriedkov môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať iba vtedy, ak zamestnanec vedel alebo musel vzhľadom na okolnosti

predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, pričom tento nárok musí u zamestnanca uplatniť v lehote 3 rokov od ich výplaty.

Z uvedeného vyplýva, že nárok zamestnávateľa na vrátenie peňažného plnenia od zamestnanca závisí od dobromyseľnosti zamestnanca, t.j. či zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, ako aj skutočnosti, či zamestnanec získal bezdôvodné obohatenie plnením bez právneho dôvodu alebo na základe neplatného právneho úkonu. Posúdenie dobromyseľnosti zamestnanca v každej jeden veci bude závisieť od posúdenie konkrétnych okolností každého jedného prípadu.

33. Vedomosť zamestnanca o tom, že plnenie mu nepatrí alebo mu bolo poskytnuté omylom, sa neprezumuje. Dôkazné bremeno zaťažuje zamestnávateľa, ktorý sa domáha vrátenia plnenia. Ten preto musí preukázať, že zamestnanec vedel alebo z okolností musel predpokladať, že mu vyplatená suma nepatrí, inými slovami, že jeho konanie nebolo dobromyseľné (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/66/2001).

34. Či zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že mu vyplatená suma bola nesprávne určená alebo omylom vyplatená, nemožno priamo preukázať, keďže ide o vnútorný psychický stav zamestnanca. Tento stav preto možno vyvodzovať iba z okolností, za ktorých sa navonok objektívne prejavuje (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. czn. 1Cdo/10/2008.)

35. Súd postupom v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotiac ich vo vzájomnej súvislosti, prihliadajúc na predmet sporu, hospodárnosť konania a ich dôležitosť pre rozhodnutie vo veci samej, uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, teda nepreukázal existenciu ani dôvodnosť uplatneného nároku.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná. Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ustanovenia § 132 C.s.p. je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa.

V ustanovení § 185 C.s.p. je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu.

36. V danej právnej veci súd posúdiac všetky preukázané skutočnosti dospel k záveru, že na strane žalovaného ako zamestnanca prijatím finančných prostriedkov došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, avšak žalobca nepreukázal, že v čase vyplatenia žalobcom požadovaných prostriedkov žalovaný nebol dobromyseľný v tom, že mu peňažné plnenie patrí. Súd vychádzal z toho, že dňa 24.5.2012, po podpise dohody o skončení pracovného pomeru, žalovaný na Okresný súd Prešov podal žalobu o určenie neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru. Finančné prostriedky vo výške 25.329,38 eur mu boli poukázané dňa 13.4.2012, teda pred podaním žaloby o neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru. V čase prijatia finančných prostriedkov teda mohol byť dobromyseľný v tom, že mu odstupné a odchodné patrí, i keď táto skutočnosť preukázaná nebola. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobcu.

Súd má za to, že pokiaľ nebolo preukázané, že pri prijatí peňažného plnenia nebol žalovaný dobromyseľný, žalobca by sa svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenie nemohol domôcť ani podaním žaloby. Obdobne konštatuje R 14/2002: Zamestnávateľ, ktorý sa domáha vrátenia neoprávneného majetkového prospechu v zmysle § 243 ods. 3, teraz § 222 ods. 6 ZP, musí preukázať, že zamestnanec vedel alebo z okolností musel predpokladať, že mu vyplatená suma nepatrí, t.j. že jeho konanie nebolo dobromyseľné.

37. V zmysle cit. ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce platí, že vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote do troch

rokov od ich výplaty. Ustanovenie ods. 6 predstavuje špeciálnu právnu úpravu vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré spočíva v prijatí peňažného plnenia zamestnancom. Špeciálnosť tejto právnej úpravy spočíva v dvoch osobitostiach, a to: a) dobromyseľnosť zamestnanca, ktorú musí zamestnávateľ preukázať, a b) výlučná aplikácia objektívnej trojročnej premlčacej lehoty plynúcej od momentu vyplatenia peňažného plnenia zamestnancovi.

Úspešné domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia vo forme neprávom vyplatených súm zamestnancovi je viazané na to, že zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené. Táto podmienka domáhania sa bezdôvodného obohatenia platí len vo vzťahu k obohatenému zamestnancovi.

38. V prípade bezdôvodného obohatenia zamestnanca vo forme peňažného plnenia sa na právo zamestnávateľa na jeho vydanie neaplikuje subjektívna premlčacia lehota podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, a toto právo sa nepremičuje v dvojročnej subjektívnej lehote, plynúcej od zistenia toho, že k bezdôvodnému obohateniu došlo a kto je obohatený subjekt. V tomto prípade platí len objektívna premlčacia lehota, ktorá je trojročná a plynie od výplaty neprávom vyplatených súm zamestnancovi.

V tomto smere mal súd za preukázané, že odstupné a odchodné v úhrnnej výške 12.761,02 eur bolo žalovanému vyplatené prevodom na účet dňa 13.4.2012 a trojročná lehota na jeho vrátenie žalobcovi začala plynúť najskôr dňom 14.4.2012 a uplynula dňom 14.4.2015. Žaloba zo strany žalobcu bola v danej právnej veci podaná až dňa 15.6.2018, teda po uplynutí premlčacej doby, pričom zo strany žalovaného bola vznesená námietka premlčania uplatneného nároku a súdu preto neostávalo nič iné, iba žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

Súd len pre úplnosť dodáva, že osobitná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia ustanovená v Zákonníku práce sa viaže iba na peňažné plnenia vyplatené zamestnancovi. Ak by na strane zamestnanca na úkor zamestnávateľa došlo k bezdôvodnému obohateniu spočívajúceho v nepeňažnom plnení, resp. ak by došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane zamestnávateľa, ohľadom premlčacej doby by sa aplikovali ustanovenia všeobecnej právnej úpravy, teda § 107 Občianskeho zákonníka.

Na záver súdu poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na postoj žalovaného pokiaľ sa jedná o skončenie pracovného pomeru dohodou, teda že žalovaný si svoj nárok na vyslovenie neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru uplatnil cestou súdu už dňa 24.5.2012, že prvoinštančný súd svoje rozhodnutie vyhlásil dňa 9.12.2014, teda ešte pred uplynutím zákonnej premlčacej doby, a teda nie len žalovaný si už mohol byť vedomý toho, že nemá nárok na odstupné a odchodné, ale aj sám žalobca si tiež musel vzhľadom na všetky okolnosti byť vedomý toho, že poskytol žalovanému plnenie, na ktoré nemusí mať nárok. Teda nič mu nebránilo včas podanou žalobou si svoj nárok na vydanie sumy 12.761,02 eur uplatniť.

39. Záverom súd konštatuje, že je jeho povinnosťou v prejednávanych prípadoch postupovať v súlade so zásadou spravodlivosti. Pri rozhodovaní je nevyhnutnosťou rešpektovanie základných princípov C.s.p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV.ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (sp. zn. I. ÚS 50/04).

40. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd konanie v časti o zaplatenie sumy 2.993,31 eur s príslušenstvom zastavil, nakoľko žalobca v tejto časti zoberal žalobu späť a vo zvyšku nárok ako nedôvodný (premlčaný) zamietol.

41. Vzhľadom na podanú vzájomnú žalobu a s prihliadnutím na procesnú rýchlosť a hospodárnosť konania v zmysle § 166 ods. 2 C.s.p. súd vylúčil nárok žalobcu Y. T. C., Z. proti žalovanému MEDICPRODUCT, a.s., o zaplatenie sumy 11.390,42 eur s prísl., na samostatné konanie.

42. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. V danej právnej veci súd žalobu v celom rozsahu zamietol a preto v súlade s uvedenými zákonnými ustanoveniami žalovanej priznal nárok na plnú

náhradu trov konania. O konkrétnej výške trov súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti výroku I. a III. tohto rozhodnutiu je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Proti výroku II. tohto rozhodnutia nie je odvolanie prípustné.